RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 59.225 van 25 april 1996
in de zaak A. 62.279/VII-12.995.

In zake : de b.v.b.a. RUVA,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. RUVA op 19 september 1994 ingediend heeft om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 12 december 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting houdende bevestiging van de beslissing van 15 september 1994 van het bestuur milieu-inspectie West-Vlaanderen van AMINAL waarbij aan de verzoekende partij als dwangmaatregel wordt opgelegd het verbod om niet-vergunde stallen gelegen te Oostkamp, Scharestraat 28, nog verder op te vullen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 februari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 februari 1996 en waarop de zaak sine die werd uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 5 maart 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt samengevat kunnen worden :

1. De verzoekende partij baat een varkensbedrijf uit. Op 2 april 1992 stelt het bestuur milieuinspectie West-Vlaanderen een proces-verbaal van overtreding op, waarin wordt vastgesteld dat

8.500 mestvarkens worden uitgebaat, terwijl slechts 4.000 dieren zijn vergund.

2. Op 10 juli 1992 vraagt de verzoekende partij aan de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een milieuvergunning voor de uitbreiding van een bestaande uitbating met 5.540 mestvarkens, 7988 m^3 mest en 14.500 l petroleum. Deze aanvraag wordt op 5 november 1992 geweigerd.

3. De verzoekende partij stelt op 11 december 1992 beroep in tegen deze weigering bij de bevoegde gemeenschapsminister.

4. Op 16 april 1993 stelt de gewestelijke milieuvergunningscommissie vast dat het beroep onontvankelijk is omdat slechts 10.000 fr. in plaats van de verschuldigde 20.000 fr. dossiertaks werd betaald.

5. Op 19 april 1993 vraagt de verzoekende partij aan de bevoegde gemeenschapsminister of de bijkomende som van 10.000 fr. alsnog kan worden betaald.

6. Op 23 april 1993 ontvangt de verzoekende partij een aangetekend verzonden schrijven van de bestuursdirecteur van het bestuur milieuvergunningen waarin wordt gesteld dat, vermits slechts 10.000 fr. dossiertaks werd betaald in plaats van 20.000 fr., het beroepschrift van de verzoekende partij "van rechtswege onontvankelijk wordt", zodat daarover "geen uitspraak ten gronde door de bevoegde Gemeenschapsminister kan gedaan worden" en het dossier dan ook zonder verder gevolg wordt geklasseerd.

7. De verzoekende partij bevestigt op 26 april 1993 met een aan het bestuur milieuvergunningen aangetekend verzonden schrijven haar bereidheid om de ontbrekende som alsnog te betalen.

8. De gemeenschapsminister antwoordt op 28 april 1993 "dat het betalen van onvoldoende dossier-taks geen aanleiding kan geven tot een onontvankelijk beroep. In dergelijke gevallen dient de administratie het resterende bedrag na te vorderen". De verzoekende partij wordt uitgenodigd het resterende bedrag te betalen en het betalingsbewijs onverwijld aan het bestuur milieuvergunningen te bezorgen.

9. Op 29 april 1993 stuurt de verzoekende partij het desbetreffende betalingsbewijs aan het bestuur milieuvergunningen.

10. Op 5 mei 1994 stelt het bestuur milieu-inspectie West-Vlaanderen een proces-verbaal van overtreding lastens de verzoekende partij op waarin o.m. wordt vastgesteld dat 8.111 mestvarkens aanwezig zijn op het bedrijf terwijl slechts 4.000 dieren werden vergund.

11. Op 17 mei 1994 wordt de verzoekende partij dan ook, met toepassing van artikel 65, § 4, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), bevolen tegen uiterlijk 1 juli 1994 de niet vergunde stallen te ontruimen, zoniet zal onmiddellijk overgegaan worden tot de verzegeling van die stallen. Dit bevel verwijst o.m. naar het hierboven onder punt 10 vermelde proces-verbaal, naar de bovenvermelde weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie van 5 november 1992 en naar de onontvankelijkverklaring van het door de verzoekende partij tegen die beslissing ingestelde beroep.

12. Het op 24 mei 1994 tegen deze dwangmaatregel door verzoekster ingesteld beroep wordt op 26 juli 1994 verworpen door de bevoegde gemeenschapsminister. Tegen dat besluit werd door de verzoekende partij een annulatie- en schorsingsberoep ingesteld (zaak A. 59.948). Laatstvermelde vordering werd met het arrest nr. 53.753, van 15 juni 1995, afgewezen.

13. Op 12 september 1994 wordt tegen verzoekende partij opnieuw een proces-verbaal van overtreding opgesteld, dat haar op 15 september 1994 wordt betekend. In het proces-verbaal legt de adjunct-inspecteur volgende dwangmaatregelen op :

> "Aangezien vastgesteld wordt dat de opgelegde dwangmaatregelen manifest worden genegeerd en zoals uit de inventaris van de stallen blijkt, zelfs na de tweede bevestiging van de dwangmaatregelen door de Gemeenschapsminister en de uitspraak in kortgeding niet vergunde stallen terug werden opgevuld met mestvarkens, is het in toepassing van artikel 65, § 4 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6/2/91 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning (VLAREM) verboden de niet vergunde stallen nog verder op te vullen met mestvarkens.
>
> Wanneer de mestvarkens in de niet vergunde stallen (nrs. 4, 5, 6, 10, 11, 12, 14 en 15 op het plan in bijlage) slachtrijp zijn en naar het slachthuis afgevoerd kunnen worden (ca. 5 maanden na de opvuldatum) mogen deze stallen niet meer opgevuld worden met nieuwe mestvarkens, zo niet zal overgegaan tot het verzegelen van deze stallen";

De verzoekende partij stelt op 19 september 1994 daar beroep tegen in bij de bevoegde minister.

Met het bestreden besluit verklaart de minister het beroep ongegrond en bevestigt hij de beslissing van het bestuur milieu-inspectie West-Vlaanderen.

Dit besluit verwerpt verzoeksters argumentatie dat zij over een stilzwijgende vergunning voor 9.540 varkens beschikt in volgende bewoordingen :

"Overwegende dat wat de problematiek van de stilzwijgende vergunning betreft, nogmaals samenvattend kan gesteld worden dat de b.v.b.a. RUVA hier geen aanspraak kan op maken, gezien het bedrijf enkel een verklaring van onontvankelijkheid van het beroepschrift heeft ontvangen en gezien er ook geen bericht over het verkrijgen van een stilzwijgende vergunning - zoals bepaald in artikel 52, 5°, b) van titel I van het VLAREM - is gegeven;

Overwegende dat dus ook nogmaals dient onderlijnd dat er slechts een geldige exploitatievergunning voor het houden van maximaal 4.000 mestvarkens in 8 stallen bestaat, afgeleverd in 1976 door het college van Burgemeester en Schepenen van Ruddervoorde; dat daarnaast slechts de weigeringsbeslissing tot uitbreiding van 1992 van de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen en de onontvankelijkverklaring van het hiertegen ingediende beroepschrift door de gemachtigde ambtenaar van het Bestuur Milieuvergunningen bestaan";

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het ingeroepen nadeel steunt op de verplichting, voortvloeiend uit het bestreden besluit, "acht van de zestien op het bedrijf aanwezige stallen te ontruimen en de uitbating te reduceren van 9.540 naar 4.000 varkens";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota hierop inzonderheid antwoordt dat het nadeel veroorzaakt wordt door het onwettig handelen van de verzoekende partij zelf; dat zij dit voornamelijk als volgt staaft :

> "Het is duidelijk dat, waar vaststaat dat eiseres de exploitatie van de niet vergunde varkensstallen (te weten de stallen nrs. 4, 5, 6, 10, 11, 12, 14 en 15 op het plan) is gestart zonder over enige exploitatievergunning te beschikken, zij hierdoor niet alleen getuigt van een verregaande onzorgvuldigheid en onvoorzichtigheid, maar bovendien is zij zelf de enige oorzaak van de eventuele gevolgen die zij door dergelijk onwettig handelen heeft veroorzaakt aan haar eigen patrimonium. Zij dient dan ook zelf in te staan voor de gevolgen van dergelijk handelen";

Overwegende dat de Raad van State derhalve eerst verzoeksters eerste middel dient te onderzoeken waarin zij opwerpt dat zij over een stilzwijgende vergunning beschikt voor de uitbating van in totaal 9.540 varkens; dat zij te dezen betoogt : 1° dat de onontvankelijkverklaring van het administratief beroep dat zij had ingesteld tegen het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie buiten de bij artikel 52, 1°, b van VLAREM 1 bepaalde termijn van veertien kalenderdagen werd betekend, terwijl deze termijn een vervaltermijn is; 2° dat dit administratief beroep "in geen geval van rechtswege onontvankelijk verklaard kon worden, gezien deze sanctie die voorzien wordt in artikel 2, § 3 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1991 houdende vaststelling van nadere regels met betrekking tot de dossiertaks, geen steun vindt in het bepaalde van artikel 19 bis, § 4 van het milieuvergunningsdecreet"; 3° dat "het bestuur in de bestreden beslissing blijkt te willen terugkomen op de ontvankelijkheidsverklaring en de uitnodiging om het resterende bedrag aan dossiertaks te storten", waardoor "verzoekster op grove wijze gekrenkt wordt in haar verworven rechten, nu het bestuur op ongeoorloofde wijze afbreuk poogt te doen aan de rechtszekerheid die verzoekster gegeven was met de brief van 28 april 1993 van de minister ...", uit welke brief

alleen kan afgeleid worden dat het beroep wel ontvankelijk wordt verklaard, "zodat verzoekster geen reden meer had om de eerdere verklaring van onontvankelijkheid met een afzonderlijk beroep bij de Raad van State te bestrijden"; en 4° dat "het feit dat het bestuur op heden nog steeds nalaat een beslissing te nemen omtrent het ontvankelijk administratief beroep van verzoekster impliceert dat verzoekster ingevolge de bepalingen van het milieuvergunningsdecreet beschikt over een rechtsgeldige stilzwijgende milieuvergunning";

Overwegende dat met het schrijven van 23 april 1993 van de bestuursdirecteur van het bestuur milieuvergunningen - waarin wordt gesteld dat, vermits slechts 10.000 fr. dossiertaks werd betaald in plaats van 20.000 fr., het beroepschrift van de verzoekende partij "van rechtswege onontvankelijk wordt", zodat daarover "geen uitspraak ten gronde door de bevoegde Gemeenschapsminister kan gedaan worden" en het dossier dan ook "zonder verder gevolg (wordt) geklasseerd" - luidens het bepaalde in artikel 52, 1°, b, van VLAREM 1, "de procedure voor het niet ontvankelijk bevonden beroep is beëindigd"; dat, bij ontstentenis van een tegen deze individuele beslissing ingestelde vordering tot vernietiging, deze definitief is; dat de verzoekende partij er thans niet met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, de onwettigheid kan van inroepen; dat de verzoekende partij evenmin met goed gevolg de brief van 28 april 1993 van de kabinetschef van de bevoegde minister kan inroepen; dat artikel 52, 1°, b, van VLAREM 1, zoals hierboven reeds gezegd, immers inhoudt dat de onontvankelijkheidsverklaring door de gemachtigde van de minister de beroepsprocedure definitief beëindigt;

Overwegende dat uit het bovenstaande volgt dat de argumenten van de verzoekende partij die zouden moeten leiden tot de vaststelling dat zij beschikt over een stilzwijgende vergunning van 5.540 mestvarkens bovenop de vergunde 4.000 varkens, niet kunnen

aangehouden worden en deze partij aldus niet aannemelijk maakt over dergelijke vergunning te beschikken;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wel beweert dat het bestuur haar "gedurende ettelijke jaren in de waan (liet) dat de exploitatievergunning die op 3 mei 1976 werd afgeleverd door het gemeentebestuur de uitbreiding van de activiteiten dekte", maar dat zij niet aanvoert, laat staan aantoont, dat die vergunning de door haar sindsdien doorgevoerde uitbreidingen in rechte toelaat en dat zij derhalve geen milieuvergunning diende aan te vragen;

Overwegende dat aldus in de huidige stand van het geding niet blijkt dat de verzoekende partij over enige vergunning beschikte om haar bedrijf met 5.540 varkens uit te breiden; dat het door haar ingeroepen nadeel dan ook uitsluitend te wijten is aan haar eigen onwettig handelen;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig april 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H. J. VERMEIRE, kamervoorzitter,
Mevr. M. VRINTS, staatsraad,
de H. R. STEVENS, staatsraad,
Mevr. Ch. BAMPS, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **J. VERMEIRE.**